

Repertoriumnummer 2025 /
Datum van uitspraak 13 februari 2025
Rolnummer 2023/FA/688

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

ECHTSCHIEDING

**Hof van beroep
Gent**

Arrest

elfde ter kamer

2023/FA/688 - In de zaak van:

G. R., RRN ...,
wonende ..., ... (FRANKRIJK)
appellant,

hebbende als raadsman mr. ..., advocaat te ...

tegen

V. H. M., RRN ...,
wonende te ...,
geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. ..., advocaat te ...

wijst het hof het volgend arrest:

I. RECHTSPLEGING

1. Bij verzoekschrift, ter griffie neergelegd op 4 december 2023 en er ingeschreven op de daartoe bestemde rol op 5 december 2024, heeft de appellant hoger beroep ingesteld tegen:

- het tussenvonnis van 17 januari 2023 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper, sectie familie- en jeugdrechtbank, kamer I.23 (1) (familiedossier 430202-2200273; rolnummer 22/369/A; repertoriumnummer 2023/116);
- het vonnis van 20 juni 2023 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper, sectie familie- en jeugdrechtbank, kamer I.23 (2) (familiedossier 430202-2200273; rolnummer 22/369/A; repertoriumnummer 2023/1060).

De zaak werd voor het hof ingeleid in raadkamer ter terechtzitting van 4 januari 2024. Beide partijen werden gehoord bij monde van hun raadslieden. De raadsman van de geïntimeerde legde een medisch attest neer. De appellant sprak Frans en werd gehoord via zijn raadsman.

Bij afwezigheid van de geïntimeerde – in persoon – kon de voorzitter overeenkomstig artikel 1253ter/1, § 2 Ger.W. de geïntimeerde - in persoon - niet horen over de wijze waarop getracht werd om het geschil (wat betreft het onderdeel persoonlijke onderhoudsuitkering

na echtscheiding) op minnelijke wijze op te lossen voor de inleiding van de zaak en om vast te stellen of een minnelijke oplossing overwogen kon worden.

Partijen legden ter terechtzitting van 4 januari 2024 een gemeenschappelijk akkoord tot dwingende termijnregeling van conclusies met verzoek tot pleitdatumbepaling neer. Het hof gaf akte aan de partijen van voormelde te volgen conclusietermijnen voor partijen en bepaalde de rechtsdag voor behandeling van de zaak op 23 mei 2024.

Bij beschikking van 18 januari 2024 (747, § 1 Ger.W.) nam het hof akte van en bekrachtigde het voormelde conclusietermijnen en bepaalde het voormelde rechtsdag.

Op de terechtzitting van 23 mei 2024 werden beide partijen gehoord bij monde van hun raadslieden en de geïntimeerde ook in persoon. De appellant in persoon is niet verschenen, volgens zijn raadsman wegens ziekte (zonder medisch attest).

Partijen zouden onderling conclusietermijnen afspreken. Zij zouden ieder een nieuwe syntheseconclusie neerleggen, waarin ook over de al dan niet ontvankelijkheid van de hoger beroepen standpunt zou worden ingenomen. De zaak werd in dezelfde staat in voortzetting gesteld op de terechtzitting van 20 juni 2024.

Op de terechtzitting van 20 juni 2024 werd de zaak verder behandeld. Beide partijen werden gehoord bij monde van hun raadslieden en de geïntimeerde ook in persoon.

De debatten werden gesloten en het hof nam de zaak in beraad.

De dossiers van de rechtspleging en de overgelegde stukken – voor zover in de debatten – werden ingezien.

De appellant legde op 8 mei 2024 ter griffie een dossier neer met 6 stukken, volgens inventaris. Ter terechtzitting van 20 juni 2024 werden de aanvullende stukken 7 en 8 neergelegd.

De geïntimeerde legde op 10 mei 2024 ter griffie een dossier neer met de stukken 1 a-c, 2 a-e, 3, 4, 5 a-b, 6, 7, 8, 9 a-k, 10 a-g en 11, volgens inventaris. Het geïnventariseerd stuk 9 I ontbreekt.

De geïntimeerde legde op 13 juni 2024 ter griffie een dossier neer met de aanvullende stukken 12. Ter terechtzitting van 20 juni 2024 werden nog 3 aanvullende stukken neergelegd.

Behoudens in de gevallen waarin conclusie mag worden genomen buiten de in artikel 747 Ger.W. bedoelde termijnen nemen de laatste conclusies van de partijen, meer bepaald de conclusie van de appellant, neergelegd ter griffie op 18 juni 2024, en de conclusie van de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 10 juni 2024, de vorm aan van syntheseconclusies.

Voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. vervangen de syntheseconclusies alle vorige conclusies en desgevallend de gedinginleidende akte van de partij die de syntheseconclusie neerlegt (artikel 748*bis* Ger.W.). Het onderwerp van de vordering wordt uitsluitend bepaald door de syntheseconclusies.

Partijen beaamden ter terechtzitting van 20 juni 2024 dat alle conclusies en stukken in de debatten mogen blijven.

II. RELEVANTE FEITEN, VOORGAANDEN EN OMSCHRIJVING VAN DE VORDERINGEN

2. De partijen huwden te Moorslede op ... 1972 zonder huwelijkscontract (stuk 1 aanvullende stukken geïntimeerde).

Zij sloten een huwelijkscontract op ... 2020, verleden voor notaris ... met standplaats te ... (Frankrijk), waarin zij hun wettelijk huwelijksvermogensstelsel naar Belgisch recht wijzigden naar een stelsel van algehele gemeenschap van goederen naar Frans recht (stuk 3 appellant).

De appellant heeft de Franse nationaliteit, de geïntimeerde heeft de Belgische nationaliteit (stuk 1 appellant en stukken 1 en 3 aanvullende stukken geïntimeerde).

De laatste echtelijke verblijfplaats van partijen situeert zich in Frankrijk, op de woonplaats van de appellant. De partijen leven evenwel al jaren feitelijk gescheiden. De geïntimeerde woont sedert 3 augustus 2004 te 8970 Poperinge (stuk 1 aanvullende stukken geïntimeerde).

Uit het huwelijk werden – volgens beide partijen, maar vormstukken ontbreken – twee kinderen geboren:

- I. G., geboren te Poperinge op ... 1973;
- C. G., geboren te Poperinge op ... 1974.

3. Bij dagvaarding van 14 oktober 2022, neergelegd ter griffie in eerste aanleg op 4 november 2022, stelde de geïntimeerde in essentie volgende vorderingen:

- de echtscheiding wegens de onherstelbare ontwrichting van het huwelijk, op grond van artikel 229, § 1 oud BW met, ondergeschikt, een verzoek tot bewijslevering met alle middelen van recht, inclusief getuigen;
meest ondergeschikt, de echtscheiding op grond van artikel 229, § 3 oud BW, onder voorbehoud van het gebeurlijk akkoord van de appellant in verband met een vordering op grond van artikel 229, § 2 oud BW;
- een notaris aan te stellen teneinde tot de vereffening-verdeling over te gaan van het ontbonden huwelijksvermogensstelsel van partijen, waarbij de notaris beroep mag doen op een notaris in Frankrijk;
- voorbehoud om de nietigheid van de wijziging van het voormeld huwelijkscontract van 12 oktober 2020 in te roepen;

- een provisionele persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding van 1.000,000 euro per maand, met indexbinding, alsook de betaling van alle kosten van opname ‘in kort verblijf’ of in een woonzorgcentrum na echtscheiding;
- de betaling aan haar van de door de appellant te innen huurgelden voor de gezamenlijke woning van partijen gelegen te ..., ... (Frankrijk) zonder dat dit fiscaal als de door hem betaalde persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding kan worden aangezien;
- een aantal voorlopige maatregelen m.b.t.:
 - o de afzonderlijke woonst;
 - o de afgifte en bewaring van nader omschreven goederen, onder verbeurte van een dwangsom;
 - o een vervreemdingsverbod;
 - o een minnelijke inventaris, dan wel een verzoek tot aanstelling van een Belgische notaris ter inventarisering van de goederen van partijen, met tussenkomst van een notaris in Frankrijk;
 - o een persoonlijke onderhoudsuitkering tijdens de echtscheidingsprocedure;
 - o het doorstorten van de helft van de huuropbrengsten van de gezamenlijke woning van partijen gelegen te ..., ..., ... (Frankrijk), onder nader omschreven modaliteiten.

Hierna volgt, in de zaak met rolnummer 22/369/A, een overzicht van de in eerste aanleg tussengekomen vonnissen inzake de voorlopige maatregelen, enerzijds, en de echtscheiding en nevenvorderingen, anderzijds.

4.1 In het niet beroepen tussenvonnis van 17 januari 2023 werd geoordeeld als volgt (citaat; vonnis voorlopige maatregelen met repertoriumnummer 2023/115):

“(…)

Geeft de zaak voor wat betreft de vorderingen met betrekking tot het huwelijksvermogensstelsel uit handen.

Bepaalt rechtsmacht te hebben en bevoegd te zijn inzake de machtiging tot afzonderlijke woonst en de vordering tot persoonlijke onderhoudsbijdrage tijdens de echtscheidingsprocedure.

Houdt de beslissing inzake de overige vorderingen aan en zegt dat de conclusies ter griffie moeten worden neergelegd en aan de andere partij worden toegezonden door:

-R. G.: op 15 februari 2023;

-M. V. H.: op 15 maart 2023;

-R. G.: op 15 april 2023;

Stelt de zaak voor behandeling in voortzetting op de zitting van 18 APRIL 2023 om 10u30.

Houdt de overige beslissingen, waaronder deze inzake de kosten aan.

Dit vonnis is van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad.

(...)”.

4.2. In het niet beroepen vonnis van 20 juni 2023 werd geoordeeld als volgt (citaat; vonnis voorlopige maatregelen met repertoriumnummer 2023/1061)

“(…)

Verklaart de vordering tot afzonderlijke woonst ontvankelijk en gegrond.

Machtigt M. V. H. afzonderlijke woonst te houden op haar adres te 8970 POPERINGE, ..., met het verbod voor R. G. haar daar te storen, lastig te vallen of te verontrusten, op straffe van uitdrijving, desnoods met behulp van de openbare macht.

Wijst de vordering van M. V. H. tot persoonlijk onderhoudsgeld tijdens de echtscheidingsprocedure af als ongegrond.

Houdt de kosten aan.

(...)”.

5.1. In het beroepen tussenvonnis van 17 januari 2023 werd geoordeeld als volgt (citaat; vonnis echtscheidingsvordering en nevenvorderingen met repertoriumnummer 2023/116):

‘(…)

Geeft de zaak voor wat betreft de vorderingen met betrekking tot het huwelijksvermogensstelsel uit handen.

Bepaalt rechtsmacht te hebben en bevoegd te zijn inzake de echtscheidingsvordering en de nevenvordering tot persoonlijke onderhoudsbijdrage na echtscheiding.

Houdt de beslissing inzake de overige vorderingen aan en zegt dat de conclusies ter griffie moeten worden neergelegd en aan de andere partij worden toegezonden door:

- R. G.: op 15 februari 2023;*
- M. V. H.: op 15 maart 2023;*

Stelt de zaak voor behandeling in voortzetting op de zitting van 18 APRIL 2023 om 10u30.

Houdt de overige beslissingen, waaronder deze inzake de kosten aan.

Dit vonnis is van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad.

(...)’.

5.2. In het beroepen vonnis van 20 juni 2023 werd geoordeeld als volgt (citaat; vonnis echtscheidingsvordering en nevenvorderingen met repertoriumnummer 2023/1060):

“(…)

Verklaart de vordering tot echtscheiding ontvankelijk en gegrond.

Spreekt op grond van de onherstelbare ontwrichting van het huwelijk aangegaan voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Moorslede op ... 1972, de echtscheiding uit tussen:

V. H. M. (RRN: ...), geboren te Moorslede op ..., wonende te 8970 POPERINGE, ...

En

G. R. (...), geboren te Poperinge op ..., wonende te ..., ...

Wijst de vordering van M. V. H. tot persoonlijk onderhoudsgeld na echtscheiding af als ongegrond.

Verdeelt de kosten bij helften onder partijen.

Begroot de kosten van deze procedure op 165,00 euro rolrecht, op 24,00 euro bijdrage aan het Fonds Juridische Tweedelijnsbijstand aan de zijde van M. V. H. en op 0,00 euro aan de zijde van R. G..

Veroordeelt M. V. H. tot het betalen van de helft van het rolrecht, namelijk 82,50 euro.

Veroordeelt R. G. tot het betalen van de helft van het rolrecht, namelijk 82,50 euro.

Het rolrecht moet worden betaald aan de administratie van de Federale Overheidsdienst Financiën, na ontvangst van hun verzoek tot betaling.

Compenseert de rechtsplegingsvergoedingen.

“(…)”.

6. De appellant vordert voor het hof in zijn syntheseconclusie, neergelegd op 18 juni 2024 (citaat):

“(…)”

Verklaart het hoger beroep van appellant René GRYSON ontvankelijk en gegrond.

Verwijst partijen naar de Kamer voor minnelijke schikking.

Hervormt het tussenvonnissen van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper, sectie familierechtbank, kamer I.23 dd. 17.01.2023 met rolnummer 22/369/A en het eindvonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper sectie

familierechtbank, kamer I.23 dd. 20.06.2023 met rolnummer 22/369/A opnieuw wijzende:

Zegt voor recht dat de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper niet bevoegd was om kennis te nemen van het geschil en verwijst de zaak voor behandeling naar het Tribunal judiciaire de Dunkerque te 59140 Dunkerque, Place du palais de justice.

Ondergeschikt: beveelt – alvorens recht te doen – de persoonlijke verschijning van partijen.

Verleent voorbehoud aan concludant om aanvullend conclusies op te maken na de persoonlijke verschijning van partijen.

Verklaart het incidenteel hoger beroep van geïntimeerde ontvankelijk doch ongegrond.

Veroordeelt in elk geval geïntimeerde tot de rolrechten en de kosten van het geding, aan de zijde van appellant begroot op € 1.800,00 rechtsplegingsvergoeding in graad van eerste aanleg en € 1.800,00 rechtsplegingsvergoeding in graad van hoger beroep

(...)”.

7.1. De geïntimeerde vordert voor het hof in haar syntheseconclusie, neergelegd ter griffie op 10 juni 2024 (citaat):

“(…)

Vooraf appellant te sommeren de huurovereenkomsten mee te delen die hij ontvangt + de stukken bij te brengen van aankopen van onroerende goederen in 2005 en recent, een appartement te Frankrijk.

Dienvolgens,

Het hoger beroep van appellant ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, en het incidenteel hoger beroep van concludante ontvankelijk en gegrond te verklaren, en vervolgens,

Zich bevoegd te verklaren, het Belgische recht toe te passen op de thans hangende vorderingen nopens de echtscheiding, de persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding, en het huwelijksvermogen, en vervolgens,

- appellant te veroordelen tot betaling aan concludante van een maandelijks voor de vijfde dag betaalbare en jaarlijks indexeerbare onderhoudsuitkering na echtscheiding van 1000,00 EUR per maand meer de maandelijks kosten van een gebeurlijke opname in een woonzorgcentrum, ondergeschikt een forfaitair bedrag van 2.500,00 EUR per maand ten titel van onderhoudsuitkering na echtscheiding.

- een notaris aan te stellen teneinde tot vereffening en verdeling over te gaan van de ontbonden huwelijksgemeenschap van partijen.

- de kosten van de procedure ten laste te leggen van appellant, inclusief een rechtsplegingsvergoeding in hoofde van concludante begroot op 1.800,00 EUR zo in eerste aanleg als in hoger beroep, en inclusief de kosten van betekening van de

vonnissen van de eerste rechter begroot op 2.082,06 EUR, minstens de kosten bij helften te verdelen en de rechtsplegingsvergoedingen te compenseren.

(...)”.

7.2. Blijkbaar heeft het incidenteel beroep van de geïntimeerde, zoals blijkt uit het overwegend gedeelte van haar syntheseconclusie (p. 10, randnummer 20), ook betrekking op de echtscheidingsgrond (citaat):

(...)

In hoofddorde vordert concludante dan ook op incidenteel beroep de echtscheiding uit te spreken op grond van artikel 221, § 1 OBW gelet op de uiteenzetting van de feitelikheden in huidige conclusies, waarbij Uw Hof zal willen vaststellen dat het huwelijk onherstelbaar ontwricht is nu de voortzetting van het samenleven tussen de echtgenoten en de hervatting ervan redelijkerwijs onmogelijk is geworden door de ontwrichting.

Ondergeschikt behage het Uw Hof het vonnis van de eerste rechter van 20 juni 2023 te willen bevestigen waar het de echtscheiding op grond van art. 229, § 3 OBW uitsprak nu partijen al meer dan een jaar feitelijk gescheiden leven.

(...)’.

III. BEOORDELING

A. GRENSOVERSCHRIJDENDE BETEKENING DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOOFDBEROEP

8.1. Het verzoekschrift tot hoger beroep tegen het in de procedure echtscheiding met nevenvorderingen gewezen (1) tussenvonnis van 17 januari 2023 (repertoriumnummer 2023/116) en (2) vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 2023/1060) is neergelegd ter griffie van het hof op 4 december 2023.

Na onderzoek en voorlegging van stukken desbetreffend zijn beide partijen het eens over de ontvankelijkheid van het hoofdberoep tegen beide vonnissen.

8.2. Stuk 34 van het dossier van de rechtspleging in eerste aanleg betreft een door de gerechtsdeurwaarder voor eensluidend verklaard afschrift van – zo blijkt – o.a. ‘de betekeningsakte dd. 16/10/2023 (...) van het echtscheidingsvonnis’. Uit deze betekeningsakte blijkt dat zowel het vonnis inzake de echtscheiding en nevenvorderingen van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 2023/1060), als het eveneens op 20 januari 2023 gewezen vonnis inzake de voorlopige maatregelen (repertoriumnummer 2023/1061) in opdracht van de geïntimeerde werden betekend met toepassing van de Betekeningsverordening.

Het hof verwijst ook naar de stukken 12 van de geïntimeerde, hetzij het ‘Volledig bundel van de gerechtsdeurwaarder nopens de terhandstelling te Frankrijk (...)’, evenals naar het stuk 8 van de appellant.

Het onderzoek door het hof van al deze stukken leert dat er geen bewijs voorligt van enige betekening op verzoek van de geïntimeerde aan de appellant van het beroepen tussenvonniss van 17 januari 2023 (repertoriumnummer 2023/116).

Het hoofdberoep tegen desbetreffend tussenvonniss acht het hof alvast tijdig en regelmatig naar de vorm. Het is ontvankelijk.

8.3. Uit voormelde door de geïntimeerde voorgelegde stukken 12 blijkt – althans wat betreft de in onderhavige zaak relevante betekening aan de appellant van het beroepen vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 2023/1060) – dat de betekeningsakte van de Belgische gerechtsdeurwaarder van 16 oktober 2023 op 27 oktober 2023 aan de geïntimeerde op zijn domicilie rechtstreeks aan zijn persoon is betekend door de Franse gerechtsdeurwaarder, dit overeenkomstig het recht van de aangezochte Staat.

De beroepstermijn begint te lopen vanaf de datum die volgt op deze waarop de akte werd aangeboden aan de appellant (artikel 40, eerste lid Ger.W.). De verlengde beroepstermijn bedraagt in deze een maand en vijftien dagen (artikel 55, 1° Ger.W.).

Het verzoekschrift hoger beroep is neergelegd voor de vervaldag waarop de beroepstermijn is verstreken. Het hoofdberoep tegen het beroepen vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 2023/1060) is eveneens tijdig en regelmatig naar de vorm. Het is ontvankelijk.

B. DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET INCIDENTEEL BEROEP

9. Het incidenteel beroep, ingesteld bij (eerste) conclusie van de geïntimeerde neergelegd ter griffie op 18 januari 2024, is regelmatig naar de vorm. Het is ontvankelijk. Ook hierover is er geen betwisting.

C. DE GEGRONDHEID VAN DE HOGER BEROEPEN

i. de internationale bevoegdheid en het toepasselijk recht

10. Het hof wijst erop dat de appellant blijkbaar geen hoger beroep instelde in de procedure voorlopige maatregelen noch tegen het tussenvonniss van 17 januari 2023 (repertoriumnummer 2023/115), noch tegen het vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 2023/1061).

Dit laatste vonnis is overigens samen met het beroepen vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 2023/1060; procedure echtscheiding en nevenvorderingen) betekend aan de appellant in persoon op zijn domicilie in Frankrijk op 27 oktober 2023 en heeft inmiddels kracht van gewijsde. Daarin werd wat betreft de internationale bevoegdheid verwezen naar het – niet betekend, maar evenmin beroepen – tussenvonnissen van 17 januari 2023 (repertoriumnummer 2023/115) en ook het Belgisch recht toegepast bij de beoordeling van de voorlopige maatregelen, behalve deze m.b.t. het huwelijksvermogensstelsel.

De appellant kiest inderdaad zelf tegen welk(e) vonnis(sen) hij al dan niet hoger beroep instelt. Hij is het blijkbaar eens met de door de familierechtbank Ieper opgelegde voorlopige maatregelen. Zijn redengeving dat hij in de procedure voorlopige maatregelen geen hoger beroep instelde op grond van een opportuniteitsoverweging en om proceseconomisch te werk te gaan overtuigt niet, temeer gelet op de besluitvorming inzake de internationale bevoegdheid en het toepasselijk recht.

11. Hoe dan ook, gelet op het grensoverschrijdend karakter van het geschil, is het hof er ambtshalve toe gehouden vooraf zijn internationale bevoegdheid en het toepasselijk recht te onderzoeken.

De appellant houdt voor dat de geïntimeerde de Franse nationaliteit heeft ingevolge haar huwelijk met de appellant. Dat de geïntimeerde de Belgische nationaliteit had en nog heeft staat evenwel vast. Het door de geïntimeerde overgelegd uittreksel uit het rijksregister van 19 december 2022 toont ook aan dat zij als alleenstaande te 8970 Poperinge was ingeschreven vanaf 3 augustus 2024, zij het dat zij thans niet meer daar woont in de ... (ook ged. ...) maar wel in de ... (stukken 1 en 3 aanvullende stukken geïntimeerde).

De appellant bevestigt in zijn syntheseconclusie dat de geïntimeerde sedert 2003 naar België is komen wonen, terwijl hij in Frankrijk bleef wonen.

De appellant heeft zelf onbetwist de Franse nationaliteit en woont in Frankrijk (stuk 2 appellant).

12.1. Wat betreft de vordering tot echtscheiding, door de geïntimeerde ingesteld bij dagvaarding van 14 oktober 2022, acht ook het hof zich internationaal bevoegd hiervan kennis te nemen onder verwijzing naar de Brussel II *ter* Verordening, van toepassing op een gerechtelijke procedure vanaf 1 augustus 2022.

Ingevolge artikel 3 Brussel II *ter* Verordening zijn de gerechten van de lidstaat op het grondgebied waarvan:

- v) zich de gewone verblijfplaats van de verzoeker bevindt, indien hij daar sedert ten minste een jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van het verzoek verblijft; of
- vi) zich de gewone verblijfplaats van de verzoeker bevindt, indien hij daar sedert ten minste zes maanden onmiddellijk voorafgaand aan de indiening het verzoek verblijft, en onderdaan van de betrokken lidstaat is.

De geïntimeerde voldoet aan beide bevoegdheidsgronden.

Het gegeven dat de geïntimeerde destijds op 22 juli 2003 een ‘dagvaarding heeft uitgestuurd m.b.t. het huwelijk’ voor een Franse rechtbank blijft zonder gevolg. Niet alleen is het stuk *quasi* volledig onleesbaar voor het hof, bovendien wordt geen enkele informatie gegeven over de draagwijdte en het lot van deze procedure (stuk 4 appellant).

Noch het voor een Franse notaris op 12 oktober 2020 gesloten huwelijkscontract, waarin de echtgenoten kozen voor de toepassing van het Franse recht op hun huwelijksvermogensstelsel, noch de andere redengeving van de appellant doen afbreuk aan het voormeld besluit (stuk 3 appellant en stuk 1 c/ geïntimeerde).

12.2. Sinds 21 juni 2012 bepaalt de Rome III Verordening welk recht toepasselijk is op een echtscheiding of een scheiding van tafel en bed.

Indien de partijen geen overeenkomst over het toepasselijk recht hebben gesloten, voorziet artikel 8 van de Rome III Verordening in een cascaderegeling om het toepasselijke recht te bepalen, waarbij krachtens artikel 8 d) de echtscheiding wordt beheerst door het recht van het forum. Het Belgische recht is bijgevolg van toepassing.

13.1. Onderhoudsvorderingen (in deze met betrekking tot de persoonlijke onderhoudsuitkering na de echtscheiding) ingesteld na 18 juni 2011 vallen onder de Alimentatieverordening. Artikel 1.2. Alimentatieverordening bepaalt het geografisch toepassingsgebied voor de EU-lidstaten.

Het hof acht zich bevoegd op grond van artikel 3 b) Alimentatieverordening als het gerecht van de plaats waar de onderhoudsgerechtigde zijn gewone verblijfplaats heeft. Ook op dit punt slaagt het hoofdberoep van de appellant niet, zij het op een andere rechtsgrond.

13.2. Wat betreft het toepasselijk recht is dit voor de alimentatievorderingen het Belgisch recht, op grond van art. 3 (1) Haags Protocol (van 23 november 2007). De onderhoudsgerechtigde heeft immers haar gewone verblijfplaats in België.

14. In het beroepen tussenvonnissen van 17 januari 2023 (repertoriumnummer 2023/116) werden de vorderingen met betrekking tot het huwelijksvermogensstelsel uit handen gegeven.

De familierechtbank motiveerde onder de hoofding 'De vereffening-verdeling van het huwelijksvermogensstelsel' dat:

- geen toepassing kan gemaakt worden van de samenhangbevoegdheid voorzien in artikel 5 Huwelijksvermogen Verordening;
- krachtens artikel 6 b) Huwelijksvermogen Verordening de Belgische rechtbanken geen rechtsmacht hebben om kennis te nemen van de vorderingen met betrekking tot het huwelijksvermogensrecht.

Het hof maakt abstractie van deze redengeving.

Immers rijst de vraag wat in deze zaak bedoeld wordt met 'de vorderingen met betrekking tot het huwelijksvermogensstelsel'. In het kader van de echtscheidingsprocedure is enkel de nevenvordering tot aanstelling van een notaris-vereffenaar ter beoordeling, dit teneinde tot de vereffening-verdeling over te gaan van de ontbonden huwgemeenschap/gebeurlijke onverdeeldheid van partijen.

Het hof wijst op het huwelijkscontract, op ... 2020 verleden voor notaris ... met standplaats te ... (Frankrijk). Onder verwijzing naar het Haags huwelijksvermogensverdrag van 14 maart 1978 bevestigden de partijen alsdan op ... 1972 gehuwd te zijn onder het gemeenschapsstelsel naar Belgisch recht, maar rechtskeuze te doen voor het Frans recht voor hun huwelijksvermogensrechtelijke overeenkomsten (stuk 3 appellant).

Niets staat er aan in de weg dat het hof in het kader van de echtscheidingsprocedure desbetreffende nevenvordering beoordeelt en een notaris-vereffenaar in België aanstelt. Welk recht vervolgens dient te worden toegepast op de vereffening-verdeling van het huwelijksvermogen/de gebeurlijke onverdeeldheid van partijen is thans niet aan de orde maar zal aan bod kunnen komen tijdens de notariële werkzaamheden van die vereffening-verdeling.

Het incidenteel beroep van de geïntimeerde slaagt op dit geschilpunt op voormelde gronden in de mate zoals in het *dictum* van onderhavig arrest bepaald.

ii. de vordering tot echtscheiding van de geïntimeerde

15. De appellant drong aan op de persoonlijke verschijning van partijen alvorens hierover recht te doen. Volgens hem zijn er ernstige redenen om te twijfelen of 'het daadwerkelijk de wil is van de geïntimeerde om uit de echt te scheiden en of niet de dochter de instigator is van deze procedure – al dan niet in combinatie met mogelijk een afnemende bekwaamheid van de geïntimeerde.'

Op de terechtzitting van 23 mei 2024 was de geïntimeerde in persoon aanwezig en werd zij gehoord. Op het proces-verbaal van die terechtzitting werd akte genomen van wat volgt:

(...)

Op vraag van het hof of de geïntimeerde in persoon de echtscheiding zelf wenst te bekomen dan wel of haar dochter K. G. dit wil, verklaart de geïntimeerde in persoon:

“Ik wil dat zelf, mijn dochter heeft mij dit destijds aangeraden. Ik ben zelf tot de beslissing gekomen, dat ik uit de echt wil scheiden. Ik heb dit zelf ook bevestigd op papier aan mijn raadsman. Ik heb zelf eigenhandig een lijvig dossier met bewijsstukken overhandigd aan mijn raadsman. Ik ga niet achteruit. Ik blijf bij mijn besluit om te scheiden en heb goed over mijn beslissing nagedacht.”

(...)”.

Op grond van deze verklaring staat de persoonlijke scheidingsbeslissing van de geïntimeerde voor het hof ten genoegen van recht vast.

16.1. De geïntimeerde vordert, in het overwegend gedeelte van haar syntheseconclusie, voor het hof opnieuw de echtscheiding uit te spreken op grond van artikel 229, § 1 oud BW ‘gelet op de uiteenzetting van de feitelijkeheden in huidige conclusies’.

De rechter beperkt zich bij de beoordeling van een echtscheidingsvordering op grond van artikel 229, §1 BW tot (1) de vaststelling dat de aangegeven feiten al dan niet bewezen zijn; (2) indien bewezen, de vaststelling dat deze feiten al dan niet aantonen dat het huwelijk van partijen ontworcht is en dat respectievelijk de voortzetting van het samenleven tussen de echtgenoten (als ze nog samenleven) en de hervatting van het samenleven (als ze intussen reeds feitelijk gescheiden leven) redelijkerwijze onmogelijk is geworden.

16.2. De voorgehouden feitelijkeheden onder de hoofding ‘A. IN FEITE’ in de respectieve syntheseconclusie van de geïntimeerde sporen grotendeels gelijk in beide instanties.

De relevante overwegingen in het beroepen vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 2023/1060) ontkracht de geïntimeerde hoegenaamd niet. Zij luiden als volgt (citaat):

(...)

Tot staving van haar vordering zet de eisende partij onder meer uiteen dat de verwerende partij :

- *zich verbaal en fysiek agressief gedroeg ten aanzien van haar en hun dochters toen deze nog jong waren;*
- *grensoverschrijdend gedrag pleegde tegenover dochter C. en zij hierdoor geplaagd werd in ... en wegbleef van thuis sinds 3 maart 1991;*
- *grensoverschrijdend gedrag pleegde tegenover dochter I.e;*
- *een overspelige relatie onderhield met T. C.;*
- *haar dermate kwam verontrusten in het ... ziekenhuis op 22 juli 2022 waar de sociale dienst diende tussen te komen.*

(...)

De hierboven aangehaalde feiten worden na kennisname van de stukken die door eiseres werden voorgelegd, niet afdoende bewezen geacht door de rechtbank minstens is het oorzakelijk verband met de breuk tussen partijen niet bewezen.

De voorgelegde stukken laten niet toe de onherstelbare ontwrichting van het huwelijk vast te stellen.

(...)'.

Het hof treedt deze redengeving bij zodat het incidenteel beroep van de geïntimeerde desbetreffend is af te wijzen als niet gegrond.

De appellant gedraagt zich naar het oordeel van het hof wat betreft de echtscheidingsvordering van de geïntimeerde krachtens artikel 229, § 3 oud BW. De geïntimeerde beoogt terecht de bevestiging van het beroepen vonnis op dit punt. Immers staat de feitelijke scheiding tussen partijen vast sedert minstens sedert 3 augustus 2004 (stuk 1 aanvullende stukken geïntimeerde).

iii. het verzoek tot bemiddeling of verwijzing naar de kamer voor minnelijke schikking

17. De appellant doet in zijn syntheseconclusie voor het hof een (herhaald) aanbod om te komen tot een verzoening of een bemiddelde oplossing. Hij vordert zelfs de zaak te verwijzen naar de kamer voor minnelijke schikking.

Dat de appellant nu nog wenst te verzoenen of te bemiddelen is volgens de geïntimeerde 'veel, maar ook véél te laat'.

In de gegeven omstandigheden dringt een rechterlijk oordeel zich op.

iv. het verzoek van de geïntimeerde tot mededeling door de appellant van nader omschreven stukken

18. De geïntimeerde verzoekt het hof de appellant te sommeren de 'huurovereenkomsten' – bedoeld wordt de huurinkomsten – mee te delen die hij ontvangt en de stukken bij te brengen van aankopen van onroerende goederen in 2005 en van een appartement in Frankrijk.

De appellant verwijst naar de redengeving van de familierechtbank dat de verdeling van de inkomsten uit huurgelden deel zal uitmaken van de vereffening-verdeling.

Het hof oordeelt voorts alleszins op grond van de stukken waarop het acht kan slaan.

v. de persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding

19. In het beroepen vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 2023/1060) werd de vordering van de geïntimeerde tot een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding van 1.000,00 euro per maand, meer de kosten van een gebeurlijke opname in een woonzorgcentrum, afgewezen als niet gegrond.

De geïntimeerde vordert voor het hof een indexgebonden persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding van 1.000,00 euro per maand, meer de gebeurlijke kosten van de opname in een woonzorgcentrum, of, ondergeschikt, een forfaitair bedrag van 2.500,00 euro per maand ten titel van persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding.

De appelllant besluit voor het hof tot de ongegrondheid van deze vordering.

de wettelijke criteria

20. Het recht op een onderhoudsuitkering na echtscheiding onderstelt behoeftigheid in die zin dat een minder begoede of financieel-economisch zwakkere echtgenoot staat tegenover een meer begoede of financieel-economisch sterkere echtgenoot. Om effectief aanspraak te kunnen maken op alimentatie is het niet voldoende dat er een economisch onevenwicht bestaat tussen de ex-echtgenoten. De behoeftige echtgenoot, meer precies de minst begoede of financieel-economisch zwakste, moet zich bovendien in een staat van behoefte bevinden. Dit wil zeggen dat hij met zijn middelen en mogelijkheden niet zelf in zijn behoeften kan voorzien. De staat van behoefte is een relatief begrip, dat niet gelijk staat met het sociale levensminimum, maar *in concreto* moet worden beoordeeld op grond van de normale levensomstandigheden waarin de onderhoudsgerechtigde wegens zijn sociale situatie verkeerde. Daarbij wordt onder meer rekening gehouden met de opvoeding, de sociale status, de opleiding, de leeftijd en de gezondheidstoestand van de onderhoudsgerechtigde.

Behoeftigheid in die zin dat een minder begoede of financieel-economisch zwakkere ex-echtgenoot staat tegenover een meer begoede of financieel-economisch sterkere ex-echtgenoot dan wel behoeftigheid in de zin van artikel 301, § 2, eerste lid oud BW geldt dus als noodzakelijke maar onvoldoende voorwaarde voor een effectief recht op alimentatie.

Overeenkomstig artikel 301, § 3, eerste lid oud BW moet de minst begoede of financieel-economisch zwakste ex-echtgenoot in een staat van behoefte verkeren. De staat van behoefte is tevens de minimummaatstaf voor het bedrag van de onderhoudsuitkering na echtscheiding. Dat wil zeggen dat de uitkering minimaal moet worden begroot op het bedrag dat de onderhoudsgerechtigde tekortkomt om in zijn behoeften te kunnen voorzien.

Het tweede lid van artikel 301, § 3 oud BW vervolgt dat de alimentatierechter bij het bepalen van het bedrag van de uitkering rekening houdt met de inkomsten en mogelijkheden (om inkomsten te verwerven) van de ex-echtgenoten, alsook met de aanzienlijke terugval van de economische situatie van de onderhoudsgerechtigde ex-echtgenoot.

(zie voor het geheel S. MOSSELMANS, “Actualia inzake partneralimentatie” in I. BOONE en C. DECLERCK (eds.) *Themis-cahier personen – en familierecht*, Brussel Lefebvre-Sarrut Belgium NV 2022-2023, 113-114, nrs. 6 en 8).

De persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding kan slechts verschuldigd zijn vanaf het in kracht van gewijsde treden van de echtscheiding.

Andere relevante factoren zijn de hoogte van het beschikbaar deel van het netto inkomen van de uitkeringsplichtige (maximum een derde), de duur van de uitkering (niet langer dan die van het huwelijk) en de fiscale weerslag.

De onderhoudsuitkering na echtscheiding wordt bekomen uit de inkomsten én goederen van de onderhoudsplichtige, met deze beperking weliswaar dat de uitkering één/derde van zijn netto-inkomsten (niet van zijn goederen) niet mag overschrijden.

21. De familierechtbank oordeelde in het niet beroepen vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 1061; procedure voorlopige maatregelen) dat de geïntimeerde weliswaar de economisch zwakkere echtgenoot is, maar achtte het niet bewezen dat zij verkeerde in een staat van behoeftigheid en dat zij met haar eigen middelen en mogelijkheden er niet in slaagde in haar behoeften te voldoen.

De persoonlijke onderhoudsuitkering tijdens de duur van de echtscheidingsprocedure eventueel door de ene aan de andere echtgenoot verschuldigd, enerzijds, en de persoonlijke onderhoudsuitkering welke de ene ex-echtgenoot aan de andere na echtscheiding verschuldigd kan zijn, anderzijds, steunt telkens op een andere rechtsgrond en finaliteit en dient te beantwoorden aan onderscheiden criteria en parameters. Deze onderhoudsverplichtingen, ondanks het feit dat in deze bepaalde begrotingsgegevens niet gewijzigd zijn, hebben niet dezelfde grondslag en doelstelling.

Er bestaat echter geen bezwaar dat de familierechter, die dient te oordelen over de persoonlijke onderhoudsuitkering na de echtscheiding, de relevante feitelijke elementen inzake de financiële situatie van de beide partijen overneemt. Dit is des te meer zo nu de geïntimeerde heeft berust in het vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 1061; procedure voorlopige maatregelen) dat de vordering tot een persoonlijke onderhoudsuitkering tijdens de echtscheiding afwijst als niet gegrond.

De familierechtbank overwoog in het niet beroepen vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 1061; procedure voorlopige maatregelen) wat volgt (citaat):

(...)

Partijen wonen reeds 20 jaar lang niet meer samen. Zij hebben sinds 2003 elk, zelfstandig hun eigen leven verdergezet waarbij zij elk hun eigen inkomsten genereerden en er van een gemeenschappelijk leven of levensstandaard geen sprake meer was. Het komt de rechtbank voor dat de instandhouding van de feitelijke scheiding overeenkomstig de wil van beide partijen was en ook eiseres hier dus verantwoordelijk voor is.

Gelet op het hoger vermelde is er naar het oordeel van de rechtbank geen onderhoudsgeld lopende de echtscheiding verschuldigd.

(...)'.

De familierechtbank kon daarbij acht slaan op de financiële situatie van de partijen tot 20 juni 2023 en ook op de medische toestand en kosten van de geïntimeerde tot dan.

De stukken 2 a t.e.m. 2.e, 3, 4 en 5 van de geïntimeerde hebben betrekking op medische attesten en medische kosten over de periode van juli 2022 tot en met maart 2023.

Deze stukken waren relevant voor de beoordeelde periode van de persoonlijke onderhoudsuitkering tijdens de echtscheidingsprocedure, maar inmiddels is de situatie gewijzigd.

22. De familierechtbank overwoog in het beroepen vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 1060) dat de geïntimeerde nog steeds de economisch zwakkere echtgenote is, hetgeen de appellant niet weerlegt. Het besluit van de familierechtbank was evenwel dat dit niet volstaat om ook aanspraak te kunnen maken op een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding. Daarvoor dient de geïntimeerde te bewijzen dat zij verkeert in een staat van behoeftigheid en dat zij met haar eigen middelen en mogelijkheden er niet in slaagt om in haar behoeften te voorzien.

De geïntimeerde wijst in het bijzonder op haar gewijzigde situatie vanaf 19 september 2023, datum vanaf wanneer zij in het ... in Poperinge verblijft. Zij houdt voor door hoge cumulatieve medische kosten en kosten voor het woonzorgcentrum wel degelijk behoeftig te zijn.

de financiële situatie van de appellant

23. Uit de relevante gegevens en stukken waarop het hof acht kan slaan blijkt ter beoordeling van de persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding in essentie wat volgt:

- de appellant was een zelfstandige aannemer van bouwwerken (stuk 10.c geïntimeerde);

- tot de huwgemeenschap behoren twee villa's te ... (Frankrijk) zonder leninglast:
de ene is onbetwist door de appellant bewoond;
deze woning is volledig onderkelderde; er zijn 2 dubbele garages, een werkruimte voor een professionele timmerman nl. deuren, een wijnkelder, stookplaatsen, een overdekt terras, een trap naar de gelijkvloerse verdieping;
het gelijkvloers omvat een living, 2 keukens, 2 toiletten, een badkamer met ligbad en badkamermeubelen, een bureau, 4 slaapkamers, een hall en een volledige zolder (niet afgewerkt);
de andere villa is verhuurd/bewoond (stuk 10 d geïntimeerde);
de appellant alleen int een maandelijkse huur van – volgens de geïntimeerde en aanvaardbaar voor het hof – minstens 1.000,00 euro cash (stukken 10 b geïntimeerde);
de appellant laat, alhoewel hiertoe gesommeerd, na hierover duidelijkheid te scheppen;
deze huurwoning heeft een ondergrondse kelder, een benedenverdieping met living, keuken, hall, toilet, trap naar kelder en verdieping, slaapkamer, aparte slaapkamer met enkele lavabo in meubel en ligbad, dubbele garage, terras, een verdieping met 3 slaapkamers, badkamer met douche, apart toilet, klaptrap naar zolder, strijkkamer, berging onder schuin dak;
- de appellant heeft in 2005 nog een aan de door hem bewoonde villa aanpalend stuk grond van 3077 m² gekocht (stuk 10 e geïntimeerde);
- volgens het aanslagbiljet in Frankrijk voor het aanslagjaar 2022, inkomsten 2021 had de appellant een belastbaar inkomen van 19.870 euro, waarop 212 euro belasting diende te worden betaald, hetzij per maand een netto inkomen van afgerond 1.638 euro (pensioen, roerende en onroerende inkomsten);
de appellant laat na meer actuele fiscale stukken over te leggen;
- de appellant beschikt over in 2021 uit erfenis ontvangen gelden ten bedrage van 41.355, 11 euro (stuk 10 a geïntimeerde).

De geïntimeerde verwijst naar het bezit door de appellant van meerdere voertuigen (waaronder oldtimers). De appellant stelt dienaangaande dat de geïntimeerde haar aanspraken zal kunnen laten gelden in de vereffening-verdeling. Dat de appellant nog een appartement in Frankrijk zou hebben aangekocht is niet bewezen maar ook niet ontkend. De bewering dat de appellant nog beroepsinkomsten zou ontvangen is niet bewezen.

De geïntimeerde weerhoudt in hoofde van de appellant een inkomen (huurinkomsten inclusief) van 2.638 euro per maand, hetgeen het hof op grond van alle beschikbare gegevens aanvaardbaar voorkomt.

de financiële situatie van de geïntimeerde

24. Uit de relevante gegevens en stukken waarop het hof acht kan slaan blijkt ter beoordeling van de persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding in essentie wat volgt:

- de geïntimeerde werkte 35 jaar als verpleegster, waarvan 31 jaar als nachtverpleegster en met recht op brugpensioen vanaf 56 jaar (stuk 11 geïntimeerde);
- de geïntimeerde verbleef vanaf 30 maart 2023 voor verder herstel in het ... te Gent t.e.m. 19 september 2023 (stuk 11 geïntimeerde);
- de huurlast m.b.t. het door de geïntimeerde vanaf 15 oktober 2018 gehuurd appartement te 8790 Poperinge, ... (basishuurprijs 550,00 euro, maar in 2022 een betaald bedrag van 607,51 euro) werd beëindigd op 15 oktober 2023 (stukken 7, 9 g en 11 geïntimeerde);
- na 19 september 2023 verbleef de geïntimeerde in het ... in 8970 Poperinge, waar zij ook woont;
- volgens het aanslagbiljet in de personenbelasting en de aanvullende belastingen voor het inkomstenjaar 2021, aanslagjaar 2022 genoot de geïntimeerde uit hoofde van pensioen een gemiddeld netto maandinkomen van afgerond 1.490 euro (19.383,13 euro gezamenlijk belastbaar inkomen (pensioen) – 1.339,38 euro bedrijfsvoorheffing – 164,13 euro te betalen belasting = 17.879,82 euro) (stuk 9 a geïntimeerde);
- volgens het aanslagbiljet in de personenbelasting en de aanvullende belastingen voor het inkomstenjaar 2022, aanslagjaar 2023 genoot de geïntimeerde uit hoofde van pensioen een gemiddeld netto maandinkomen van afgerond 1.525 euro (20.948,79 euro gezamenlijk belastbaar inkomen (pensioen) – 1.841,14 euro bedrijfsvoorheffing – 809,59 euro te betalen belasting = 18.298,06 euro) (stuk 9 k geïntimeerde);
- de geïntimeerde werd in 2021 bijkomend belast wegens inkomsten uit onroerende goederen in Frankrijk waarvan zij mede-eigenaar is, dit zowel in Frankrijk (inkomsten 2021 voor 269 euro en inkomsten 2022 voor 165 euro) als in België (inkomsten 2022), volgens de geïntimeerde op grond van door haar echter niet ontvangen inkomsten (stukken 9 b - c geïntimeerde);
- de gemiddelde verblijfkost in ... bedroeg vanaf september 2023 per maand afgerond reeds 900 euro (stuk 9 h geïntimeerde: facturen vanaf september 2023 t.e.m. februari 2024);
- tussen 18 september 2023 en 21 november 2023 had zij voor een totaal bedrag van 3.344,02 euro apotheekkosten, al is het onduidelijk of er hiervoor geen tussenkomst van de mutualiteit was (stuk 9 i geïntimeerde).

De appellant bewijst in hoofde van de geïntimeerde op 7 april 2022, volgens de weergave op depositorekeningen bij ..., gelden uit erfenis ontvangen voor een bedrag van 44.844,18 euro (stuk 5 appellant).

De appellant legt geen bewijs voor van een voorgehouden reserve van 18.000,00 euro bij ..., waarvan de geïntimeerde stelt dat ze die nooit heeft gehad.

Het is voor het hof onduidelijk welke opbrengsten uit kapitaal zij hieruit kan genieten. Dat er ‘aanzienlijke financiële reserves ’ zouden zijn, zoals de appellant voorhoudt, is niet bewezen. De geïntimeerde dient trouwens haar spaargelden als dusdanig niet op te leven.

Het stuk 9 e van de geïntimeerde betreft de stand op haar zichtrekening (11.562,09 euro) op 10 maart 2023.

Volgens het door de geïntimeerde zelf opgesteld overzicht zijn haar uitgaven niet door haar inkomsten gedekt en had zij over het jaar in 2023 een tekort van 5.330,00 euro en van 1 januari 2024 t.e.m. 29 februari 2024 een tekort van 4.365,00 euro (stuk 11 geïntimeerde).

besluit

25. Uit het voorgaande blijkt een duidelijk onevenwicht in de globale economische situatie van partijen, waarbij de geïntimeerde de financieel-economisch zwakkere partij is.

In de hoger geschetste omstandigheden – in strijd met wat in het beroepen vonnis werd geoordeeld – verkeert de geïntimeerde naar het oordeel van het hof bovendien wel degelijk in staat van behoefte en kan zij dan ook aanspraak maken op een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding ten laste van de appellant, met indexbinding als naar recht behoort.

De appellant concludeert, uiterst ondergeschikt, tot matigheid en een beperking van de duur van de persoonlijke onderhoudsuitkering.

Rekening houdend met wat voorafgaat begroot het hof de persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding op een forfaitair bedrag, zoals in het *dictum* van dit arrest bepaald en verschuldigd vanaf het in kracht van gewijsde treden van de echtscheidingsuitspraak. Het hof gaat dus niet in op de vordering van de geïntimeerde om, naast het bedrag van de persoonlijke onderhoudsuitkering, nog de tussenkomst van de appellant in de maandelijkse kosten voor een opname in het ... te bevelen.

Er is door de appellant geen enkele reden aangevoerd, noch vooralsnog naar het oordeel van het hof voorhanden, om deze persoonlijke onderhoudsuitkering te beperken in de tijd. De vereffening-verdeling van de huwgemeenschap is nog aan te vangen. De persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding geldt in principe voor de duur van het huwelijk en is wijzigbaar indien aan de voorwaarden van artikel 301, § 7 oud BW is voldaan.

D. DE GERECHTSKOSTEN

26. De appellant vordert de verwijzing van de geïntimeerde in de kosten van beide instanties, telkens met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

De geïntimeerde van haar kant stelt een gelijkaardige vordering ten aanzien van de appellant, zij het inclusief de kosten van betekening.

27. In het beroepen vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 1060) werden de gerechtskosten gelijkelijk verdeeld over partijen op grond van artikel 1258, eerste lid Ger.W. De rechtsplegingsvergoedingen werden gecompenseerd.

Artikel 1258, eerste lid Ger.W. is echter van toepassing indien de echtscheiding wordt uitgesproken op grond van artikel 229, § 2 oud BW. In deze blijft de echtscheiding echter uitgesproken op grond van artikel 229, § 3 Ger.W.

Krachtens artikel 1258, tweede lid Ger.W. draagt, behoudens andersluidende overeenkomst, elke partij de eigen kosten ingeval de echtscheiding wordt uitgesproken op grond van artikel 229, § 3 oud BW. De rechter kan er evenwel anders over beslissen, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak. Voormeld artikel wordt principieel ook toegepast in hoger beroep.

Gelet op het wederzijds gelijk en ongelijk – ook over de vordering tot een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding – is de verdeling bij helften van de gerechtskosten in elke aanleg verantwoord, evenals het omslaan van de rechtsplegingsvergoedingen.

28. Wat betreft de kosten van betekening van de ‘vonnissen van de eerste rechter’ is enkel de betekening van het beroepen vonnis van 20 juni 2023 (repertoriumnummer 1060) in onderhavige zaak relevant.

De kosten van betekening zijn trouwens kosten van tenuitvoerlegging en geen gerechtskosten. Krachtens artikel 1024 Ger.W. komen de kosten van tenuitvoerlegging ten laste van de partij tegen wie de tenuitvoerlegging wordt gevorderd.

29. Het hof wijst de andersluidende conclusies van de hand als overbodig of ter zake niet dienstig of ontoereikend.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF, rechtdoende op tegenspraak,

gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken;

verklaart het hoofdberoep en het incidenteel beroep ontvankelijk;

wijst het hoofdberoep af als niet gegrond;

verklaart het incidenteel beroep als volgt gegrond;

doet het beroepen tussenvonnis van 17 januari 2023 (repertoriumnummer 2023/116) teniet in de mate het de zaak wat betreft de vorderingen met betrekking tot het huwelijksvermogensstelsel uit handen geeft;

bevestigt voor het overige – op gewijzigde gronden en binnen de perken van de hoger beroepen – het beroepen tussenvonnis van 17 januari 2023 met dien verstande dat het hof ook bevoegd is om te oordelen over de nevenvordering van de geïntimeerde tot aanstelling van een notaris-vereffenaar;

stelt aan als notaris-vereffenaar om over te gaan tot de bewerkingen van vereffening en verdeling van de huwgemeenschap en/of de gebeurlijke onverdeeldheid tussen partijen:

...

Notaris

...

8970 Poperinge

Tel ...

Fax ...

...

...

doet – binnen de perken van de hoger beroepen – het beroepen vonnis van 20 januari 2023 (repertoriumnummer 2023/1060) teniet in de mate dat het de vordering van de geïntimeerde tot het bekomen van een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding afwijst als niet gegrond;

wijst dienaangaande opnieuw als volgt;

verklaart de vordering van de geïntimeerde tot het bekomen van een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding ten laste van de appellant als volgt gegrond;

veroordeelt de appellant, met ingang van het in kracht van gewijsde treden van de echtscheidingsuitspraak, tot betaling aan de geïntimeerde van een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding van 500,00 euro per maand (basisbedrag), te betalen tegen de vijfde van de maand;

zegt voor recht dat de persoonlijke onderhoudsuitkering van rechtswege jaarlijks wordt aangepast aan de schommeling van het indexcijfer der consumptieprijzen overeenkomstig artikel 301, § 6, tweede lid en derde lid oud BW;

bevestigt voor het overige – binnen de perken van de hoger beroepen – het beroepen vonnis van 20 januari 2023 (repertoriumnummer 2023/1060) dus ook waar het, op vordering van de geïntimeerde, de echtscheiding op grond van art. 229, § 3 oud BW uitspreekt van het huwelijk op ... 1972 aangegaan voor de ambtenaar van burgerlijke stand te Moorslede tussen:

V. H. M. (RRN: ...), geboren te Moorslede op ..., inmiddels wonende te 8970 Poperinge, ...,

en

G. R. (...), geboren te Poperinge op ..., wonende te ..., ... (Frankrijk);

verstaat dat daarbij verder zal gehandeld worden overeenkomstig artikel 1275 Ger.W.;

vereffent de kosten van het rolrecht hoger beroep op 400,00 euro;

veroordeelt de appellant tot de betaling van de ene helft van de kosten van het rolrecht hoger beroep, zijnde 200,00 euro;

veroordeelt de geïntimeerde tot de betaling van de andere helft van de kosten van het rolrecht hoger beroep, zijnde 200,00 euro;

zegt voor recht dat de kosten van de bijdrage tot oprichting van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand (door de appellant reeds betaald) voor de helft, zijnde 12,00 euro (de helft van 24,00 euro), ten laste blijven van de appellant;

veroordeelt de geïntimeerde tot de betaling aan de appellant van de andere helft van de kosten van de bijdrage tot oprichting van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, zijnde 12,00 euro (de helft van 24,00 euro);

slaet de rechtsplegingsvergoedingen over de partijen in deze aanleg om, niet nuttig te vereffenen;

zegt voor recht dat artikel 1024 Ger.W. onverminderd geldt.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het hof van beroep te Gent, **ELFDE TER KAMER**, zetelend als familiekamer, van **13 februari 2025**.

Aanwezig:

..., kamervoorzitter

..., griffier

...

...